

massivt bevist, at dette ikke er nok. Skulle fremtiden blive bedre og arbejdskampe ikke opstå, er nærværende forslag uskadeligt, men det vil være rart for alle eventualiteters skyld at få det ophøjet til lov.

Som bilag 1 til forslaget optrykkes artikel fra Berlingske Tidende for 23. november 1979 (»Sygehus tier om 1 dags strejke efter patientens død«).

Om fremskridtspartiets almindelige syn på strejker og lockouter som forældede foreteelser henvises til L 71 af 21. januar 1982 (især bilag 3).

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Til de allermost strafværdige handlinger, som er begået i de sidste år, hører de sager, hvor fornærmet personale på sygehus eller plejehjem for at varetage egne egoistiske interesser har standset institutionens funktion. Hidtil har folketinget – i underdanig frygt for de stærke organisationer – blot fejlet problemerne ind under gulvtæppet. Dette kan man ulykkeligvis ikke gøre om med tilbagevirkende kraft. Men man har da lov at lære af erfaringerne, sådan at folketinget hindrer, at syge mennesker igen bliver kastet ud i de forhold, der opstår, når sygehusets drift terroriseres.

Lovgivningsmagten må sætte umådelig kraftigt ind for at hindre, at noget sådant kan komme til at gentage sig. Det er jo aldeles uoverskueligt, hvad man i de situationer udsætter syge mennesker for.

Med hensyn til de allerede indtrådte tilfælde er der ingen, som med sikkerhed kan oplyse, hvorvidt de hensynsløse aktioner har ført til en svækkelse af personer, som senere har forvoldt uoprettelige skader.

Forstyrrelser nogen den offentlige trafik afvikling, er det strafbart i henhold til borgerlig straffelovs § 193. Sådan har det været igennem menneskealdre. Det skyldes alene den historiske omstændighed, at sygehus- og plejehjemsudbygningen hører en senere tid til, at det langt vigtigere beskyttelsesgode, som nærværende lovforslag omhandler, ikke har fået sit strafværn.

Den strafskyldige deltagerkreds må oplagt omfatte dem, der direkte deltager i arbejdsnedlæggelsen. Det kan ikke være nogen undskyldning, at man på et fagligt møde eller i et andet urocentrum har stemt imod arbejdsnedlæggelsen, hvis man rent faktisk følger mødets vedtagelse og udebliver fra sit arbejde. Strafpålæg i sådanne tilfælde vil tværtimod motivere til, at besindige elementer får en undskyldning over for omverdenen for ikke at bøje sig for rabiate opviglere. Med andre ord: en

sådan udstrækning af kriminaliseringen bidrager til det, som er lovforslagets hovedformål, nemlig at hindre, at sygehuse eller plejehjem lammes af arbejdskamp.

Dernæst inddrages under strafområdet anstiftere, for eksempel dem, der i aviser eller på møder opildner til, at personalet på sygehuse eller plejehjem kollektivt skal nedlægge arbejdet.

Under kriminaliseringen har nærværende forslag også medtaget en del, der yder støtte til aktioner, som lammer sygehuse eller plejehjem. Fremskridtsgruppen har dog alene her villet medtage dem, der yder støtte »på væsentlig måde«, hvorved man undgår straffesager mod tikronebidragydere o.lign. Selv om arbejdskonflikter også forekommer på mindre sygehuse, er det tydeligvis sådan, at sygehusstrejker har en tydelig forbindelse til de anonyme og kolde miljøer, der kan vokse frem med de mastodontsiloer for syge mennesker, som de traditionelle partier har været så glade for i deres storhedsdrømme. Men det er alligevel ikke fundet hensigtsmæssigt at begrænse forslaget til alene at angå større sygehuse og plejehjem.

Det er ikke ved at udnytte syge mennesker og hjælpeløse ældre som gidsler, at den, der er blevet ansat som portør, læge eller andet, skal påvirke samfundsudviklingen. Hertil har vi stemmesedlen og almindelige verbale argumentationsindlæg i læserbreve m.v.

Som eksempel på, hvilke kræfter man er ude for, henvises til bilag 2 om Hanne Rosenvold.

Fremskridtsgruppen har dog forudset, at der vil kunne forekomme mindre alvorlige forhold, der – uden at de falder ind under de almindelige straffesættelsesgrunde i borgerlig straffelovs almindelige del – vil kunne afgøres med bøde.

Begivenheder som Svaneparkurolighederne i august 1980, benzinaufføraktionen i marts 1980, Falcks Redningskorps-konflikten i januar 1981 og HT-aktionen i forsommeren 1984 har selvsagt ført til overvejelser af, om man skulle udvide forslaget til også at gælde andet end sygehuse og plejehjem. Politi, ambulancetjeneste og brandvæsen er vel nogle af de felter, hvor det er særlig vigtigt at undgå arbejdskonflikter, og som derfor ville høre til de første områder, som skulle med ved udvidelse af nærværende forslag.

Men indtil videre indretter fremskridtspartiet sig på, at andre foranstaltninger her vil være tilstrækkelige til at holde strejkeondet i ave, selv om de næppe er stærke nok til helt at undgå uvæsenet.

I Folketingstidende 1978–79, forhandlingerne sp. 13251 har fremskridtspartiet foreslået, at for eksempel militært personel og folk fra civilforsva-